

БИОМАСА РИБОКСИНУ У РАЦІОНАХ ВІДЛУЧЕНИХ ПОРОСЯТ

С.І.ПЕНТИЛЮК,

І.В.ХОРУНЖИЙ – кандидати с.-г.наук, доценти,

Л.В.ХАРИТОНОВА – здобувач, Херсонський ДАУ

Поряд із комбікормовою промисловістю у державах з розвинутим тваринництвом створено велике промислове виробництво добавок біологічно активних речовин, які отримують хімічним та мікробіологічним синтезом. В останнє десятиріччя велику зацікавленість проявляють до препаратів похідних пуринового ряду, зокрема до рибоксину (інозину).

Спочатку мікробіологічне виробництво рибоксину було створено для забезпечення фармакологічних підприємств сировиною для виготовлення однойменного препарату. На основі існуючої технології було організовано виготовлення кормових добавок для тваринництва на основі залишкових біомас, які містили певну кількість діючої речовини. Використання рибоксинмісткіх препаратів у тваринництві – новий напрям застосування біологічно активних речовин у годівлі тварин.

Ураховуючи результати попередніх досліджень та дані літературних джерел, котрі характеризують рибоксин щодо застосування у тваринництві як біологічно активної речовини, що значно впливає на рівень обмінних процесів в організмі тварин у перші періоди постембріонального розвитку було проведено науково-господарський дослід на відлучених поросятах з 2– до 4-місячного віку з метою вивчення продуктивної дії біомаси.

Для цього було сформовано три групи поросят-гіпотрофіків, які відрізнялися від своїх ровесників нижчими показниками росту. У цьому експерименті дози згодовування біомаси рибоксину за вмістом нуклеозидів були вдвічі більшими, ніж для нормально розвинутих тварин цього віку.

Поросята I контрольної групи отримували загальний раціон. Тваринам II групи додатково згодовували 100, а III – 200 мг біомаси у розрахунку на 1 кг живої маси. На початок дослідів їх жива маса у 2-місячному віці становила 12,1-12,3 кг.

Використання рідкої залишкової біомаси рибоксину у раціонах поросят значно вплинуло на динаміку їх живої маси. Про це свідчить середня маса тварин у 3-місячному віці, що у поросят II-III груп була вищою на 7,1-11,5%, ніж у контролі. Вірогідна різниця ($P < 0.05$) встановлена між тваринами I та III групи. Аналогічна між-

групова залежність одержана і за живою масою поросят у 4-місячному віці. Тварини II групи, зокрема, перевищували контрольних за цим показником на 8,3, а III – на 11,6 % ($P < 0,05$).

Таблиця 1 – Динаміка живої маси поросят у шостому досліді,
M ± m

Показник	Групи		
	I	II	III
Жива маса у 2 міс., кг	12,25 ± 0,33	12,05 ± 0,31	12,05 ± 0,28
Жива маса у 3 міс., кг	17,94 ± 0,33	19,22 ± 0,60	20,00 ± 0,52
Середньодобовий приріст за період 2-3 міс., г	183,3 ± 7,45	233,3 ± 11,11	257,9 ± 10,76
Жива маса у 4 міс., кг	24,93 ± 0,84	27,0 ± 0,82	27,83 ± 0,67
Середньодобовий приріст за період дослідю, г	203,6 ± 9,28	248,0 ± 9,03	258,3 ± 7,88
Збереженість поросят, %	70,0	85,0	90,0

Розрахунок середньодобових приростів живої маси в певні періоди вирощування поросят підтвердив більш суттєву різницю між тваринами дослідних та контрольною груп. Якщо поросята II групи за середньодобовим приростом у період з 2– до 3-місячного віку вірогідно перевищували контрольних на 27,3 ($P < 0,001$), а III – на 40,7% ($P < 0,001$), то з 3– до 4-місячного віку ця різниця становила лише відповідно 21,7 ($P < 0,05$) та 16,7% ($P < 0,05$). За період дослідю середньодобовий приріст тварин II групи був достовірно вищим, ніж контрольних на 21,8 ($P < 0,01$), а III – на 26,9% ($P < 0,001$).

Поросята дослідних груп характеризувалися значно більшою збереженістю тварин (на 15-20%) за період утримування.

Аналіз другого дослідю показав характерну особливість використання рибоксинмістких препаратів у раціонах поросят, що відставали у рості порівняно зі своїми ровесниками.

Застосування біомаси як джерела нуклеозидів у максимальних дозах для відлучення поросят (вдвічі більшою порівняно з нормальним розвинутими тваринами) сприяє значному підвищенню енергії їх росту. Це дозволяє припустити, що чим менша жива маса поросят після відлучення, тим більшою повинна бути доза згодування цього препарату.

У всякому разі, виявлена особливість дозволяє констатувати, що чим нижча енергія росту тварин, тим більше вони потребують цієї біологічно активної речовини.

При використанні біомаси рибоксину у раціонах свиней не виявлено суттєвих міжгрупових відмінностей за гематологічними

показниками. Однак у тварин дослідних груп спостерігалось деяке підвищення вмісту у крові загального білка на 4,2-4,5% що, очевидно, характеризувало певне збільшення обміну азоту в їх організмі. При цьому обмін кальцію і фосфору у тварин усіх груп був практично однаковим.

Слід зауважити, що загальний рівень окислювально-відновних процесів на підставі оцінки активності ферментів пероксидази та каталази у тварин дослідних груп був дещо вищим, ніж у контролі (на 5,0-5,7%).

Таким чином, застосування біомаси рибоксину як джерела цієї біологічно активної речовини у раціонах відлучених поросят гіпотрофіків дозволяє стимулювати інтенсивність їх росту. Згодування препарату сприяє збільшенню середньодобових приростів на 22,1-27,0% та збереженності на 15-20%.

УДК 636.4.082

ВІДГОДІВЕЛЬНА ТА М'ЯСНА ПРОДУКТИВНІСТЬ СВИНЕЙ У РІЗНИХ ВАРІАНТАХ ДВОХ ТА ТРЬОХПОРІДНОГО СХРЕЩУВАННЯ

В.А.ЛІСНИЙ – к.с.-г.н., доцент

І.В.НАЗАРЕНКО – пошукач, Херсонський ДАУ

Критеріями відгодівельної та м'ясної продуктивності свиней є кількість та якість отриманої від них продукції. Важливим показником продуктивності є досягнення тваринами потрібної живої маси у найбільш ранньому віці та отримання від них самого високого приросту при менших витратах кормів на одиницю приросту. Відгодівельні якості тварин в значній мірі залежить від умов годівлі та утримання, але й генотипи мають досить суттєвий вплив. Спадковість цих ознак середня, а м'ясних ознак – висока, тому їх рівень у помісей та гібридів залежить від якостей вихідних порід та ліній, які використовують у схрещуванні.

З метою оцінки впливу різних генотипів на відгодівельні та м'ясні якості був проведений науково-господарський дослід в умовах племферми КСП "Радянська земля" Білозерського району Херсонської області. Дослідження проводились у два етапи. На першому етапі вивчали відгодівельні та м'ясні якості двохпородних тварин отриманих від маток великої білої породи та кнурів спеціалізованих батьківських порід та ліній за загальноприйнятими зоотехнічними показниками.